

Кінь утік

Василь Сухомлинський

Це було в четвертому класі. Всі схилюлись над зошитами. Учитель дав задачі — і діти працювали самостійно.

На останній парті сидів Вітя. Він уже закінчував розв'язувати, як на парту впала записка.

"Знову, мабуть, від Петрика, — подумав собі. — Знову просить ковзани. Чого я маю весь час йому їх давати?"

— Іване Петровичу, — сказав Вітя, — мені хтось записку кинув... Хіба ж можна записки на уроці писати?

— Записки на уроці писати не можна, — відповів Іван Петрович. — Але як уже тобі хтось написав, то розповідати про неї вчителеві недобре, Вітю. Записка — це ж таємниця, що мусить бути відома тільки тобі й твоєму товаришеві. А ти розкриваєш свою таємницю. Візьми записку, заховай, на перерві прочитаєш... Ой, як же тобі не соромно...

Вітя почервонів. Тепер йому стало ясно, що він би пішов з доносом на товариша.

У класі тиша. Хлопці час від часу піднімали голови, позирали на Вітю, і в їхніх поглядах він бачив подив та обурення.

Розгорнув записку й прочитав: "Вітю, — писав Петрик, — я намалював вогнегривого коня. Як хочеш, дам тобі".

На перерві підійшов до Петрика.

— Давай коня... — сказав.

— Кінь утік... — тихо відповів Петрик.